22/02/2021

Παρουσίαση βιβλίου: «Ο ποδηλάτης του Θεού» Γέρων Χατζηφλουρέντζος

/ Γνώμες

Η Δήμαρχος Λευκονοίκου Ζήνα Λυσάνδρου-Παναγίδη παρουσιάζει το βιβλίο της Γιώτας Παρασκευά-Χατζηκώστα με τίτλο: «Ο ποδηλάτης του Θεού» Γέρων Χατζηφλουρέντζος:

«Κάθε φορά που ξαναφέρνω στη μνήμη μου τον παππού Χατζηφλουρέντζο, τον ποδηλάτη του Θεού, που ερχόταν από τη Μηλιά στο Γυμνάσιό μας, το Γυμνάσιο Λευκονοίκου, για να συναντήσει τον θεολόγο μας, τον πρωτοπρεσβύτερο Παρασκευά Παρασκευά, η ψυχή μου αγαλλιάζει και φορτίζεται συναισθηματικά. Νιώθω τόσο ευλογημένη που τον είδα από κοντά και του μίλησα, που ένιωσα ένα δέος πρωτόγνωρο, όντας μαθητριούλα της Α΄ Γυμνασίου, συναντώντας τον την ώρα που σχολνούσαμε. Το θυμάμαι ότι βαθιά μέσα μου συνειδητοποιούσα, αντιλαμβανόμουν ότι είχα να κάμω με έναν άγιο άνθρωπο του Θεού που εξέπεμπε, σαν σου μιλούσε, ηρεμία και γαλήνη, με μια σπιρτάδα στο μάτι και απέραντη αγάπη, έτοιμος να νουθετήσει. Μια μέρα, θυμάμαι χαρακτηριστικά, μόλις τον είδαμε, του είπαμε «Χαίρετε». «Κορούδες, χαίρετε λένε μόνο στην Παναγία», μας είπε με χαμόγελο.

Σκέφτομαι την πνευματική μοναξιά αυτού του ανθρώπου, αφού ελάχιστοι ήταν

αυτοί που μπορούσαν να τον καταλάβουν, να συλλάβουν το νόημα των λόγων του, να νιώσουν την προφητική του διόραση. Εκτός από τον π. Παρασκευά Παρασκευά, την πρεσβυτέρα Κυριακή Παρασκευά και τους γονείς της Δημήτρη και Παναγιώτα Σούγλη, έμαθα πρόσφατα, από μαρτυρία αξιόπιστου φίλου, ότι στο Λευκόνοικο επισκεπτόταν και έναν άλλο άνθρωπο της προσευχής, άγνωστο σε όλους μας, αφού ως γνωστόν «η αρετή κρύβεται», και μαζί προσεύχονταν για ώρες στο σπίτι του, κοντά στο ξωκκλήσι του Σταυρού μας, στο κέντρο της κωμόπολής μας. Επίσης, πολύ τον σεβόταν και τον αγαπούσε και ο σεβαστός μας δάσκαλος, μ. Κυριάκος Νικολαΐδης, όταν υπηρετούσε ως Διευθυντής του Δημοτικού Σχολείου Μηλιάς. Πολύ αργότερα έμαθα ότι ο ερημίτης της Αυγασίδας μας είχε φίλο και πνευματικό συνοδοιπόρο και τον παππού τον Παναή του Ιλαμιού, τον νεωκόρο της Παναγίας της Λύσης που γνωρίσαμε και αγαπήσαμε στην προσφυγιά μας.

Πιστεύω ακράδαντα ότι η εκλεκτή συγγραφέας κ. Γιώτα Παρασκευά-Χατζηκώστα, η πρωτοκόρη του ζεύγους Παρασκευά, την οποία θαυμάζω και αγαπώ σαν μικρότερη αδελφή μου, με το χάρισμα που της δόθηκε άνωθεν και με τις πρεσβείες του παππού Χατζηφλουρέντζου, κατάφερε να μεταγγίσει μέσα από τις σελίδες του βιβλίου της τον συγκλονισμό της από την ένθεη βιοτή του παππού, τον προφητικό του λόγο, τη λαϊκή του ευσέβεια, την αγωνία του για τον λαό του Θεού που διαισθανόταν ότι θα δοκιμαστεί, θα ξεριζωθεί από τις προαιώνιες εστίες του. Γι’ αυτό και ο λόγος κάποτε γίνεται σπαρακτικός.

Η προικισμένη συγγραφέας μας μέσα από τις σελίδες του βιβλίου της αφήνει να ξεχυθεί και η αγάπη της για την πατρώα γη, τον γενέθλιο χώρο μας με την πράσινη θάλασσα και τα χρυσά στάχυα του κάμπου μας, αλλά και τους ανθρώπους του, τους ίλαρους και προκομμένους Μεσαρίτες, που ήταν αφέντες στη γη τους και πάνωθέ τους είχαν μόνο τον Θεό, αφήνοντας και στους νεότερους μια παρακαταθήκη και ένα μάθημα ζωής, ένα «modus vivendi».
Σαν να ζύμωσε έναν άρτο ζωής η Γιώτα Παρασκευά-Χατζηκώστα και τον προσφέρει για τροφή στις ψυχές μας, παλαιότερων αλλά κυρίως νεότερων που δεν γνώρισαν τον αγαπημένο τόπο μας και τη μακραίωνη παράδοση αγιότητάς του. Και όπως σημειώνει η ίδια χαρακτηριστικά στο Προλογικό της Σημείωμα: «Ήταν σαν να διάβαζα από την αρχή ένα πατρογονικό “αλφαβητάρι πίστεως”, δοκιμασμένο μέσα στους αιώνες, που άνοιγε νέους ορίζοντες στην ψυχή μου».

Εύχομαι αυτοί οι νέοι ορίζοντες να ανοιχτούν και μέσα στις ψυχές όλων όσοι θα διαβάσουν αυτό το βιβλίο, το οποίο διαβάζεται απνευστί και προσφέρει αισθητική και πνευματική απόλαυση. Κυρίως, όμως, προσφέρει ελπίδα για την επιστροφή στον αγαπημένο τόπο μας, φτάνει να αγαπήσουμε κι εμείς τον Θεό και να μετανοήσουμε, όπως μας προέτρεπε όσο ζούσε ο Άγιος του Θεού, «το θρηνητικό

πτηνό του Θεού», ο παππούς Χατζηφλουρέντζος, ο διδάχος που έβλεπε να έρχονται οι Τούρκοι και μας προειδοποιούσε, αλλά κι αυτού, όπως και του Ονήσιλου, τα μηνύματα σκόνταψαν «στο παχύ μας δέρμα, χωρίς τίποτα να νιώσουμε!». Μάλιστα, οι πιο πολλοί, εν τη αγνοία τους, τον χλεύαζαν και τον θεωρούσαν γραφικό, παράξενο και «πελλό», παράδειγμα προς αποφυγή. «Έκαμά σε ο Χατζημούνας;», συνήθιζαν να λένε σε νέους που αγαπούσαν την εκκλησία.

Ως Δήμαρχος της κωμόπολης του Λευκονοίκου, είμαι πολύ περήφανη για τη «χαλκέντερη και οτρηρή» συγγραφέα μας, άξια κόρη των εκπαιδευτικών μας στους οποίους χρωστάμε το «ευ ζην» μας, σεμνύνομαι για την προσφορά της και της εύχομαι εκ μέρους όλων των συνδημοτών/-τισσών μας το βιβλίο αυτό για τον παππού Χατζηφλουρέντζο να είναι καλοτάξιδο και ευλίμενο, να έχει την ευλογία του παππού και να σώσει πολλές ψυχές».